

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D., předsedou senátu ve věci

žalobců: a) Ing. J. K.
 b) Mgr. K. K.
 oba zastoupeni JUDr. Mojmírem Přívarou, advokátem
 se sídlem AK JP Legal, s. r. o., Kovářská 1253/4, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
 se sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2023, čj. MZP/2023/550/281,
sp. zn. ZN/MZP/2022/550/S

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobců změnil rozhodnutí Správy Krkonošského národního parku ze dne 21. 11. 2022, čj. KRNP 10476/2022 (dále také jen „Správa KRNP“ nebo „správní orgán I. stupně“), kterým byla každému z nich uložena pokuta ve výši 100.000 Kč za přestupek podle § 87 odst. 3 písm. e) zákona

č. 114/19XA Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“), spočívající v neprovedení opatření k nápravě, uložených jim podle ustanovení § 86 odst. 1 téhož zákona rozhodnutím Správy Krkonošského národního parku ze dne 14. 3. 2022, čj. KRNAP 02234/2022, ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí čj. MZP/2022/550/552 ze dne 9. 6. 2022. Žalovaným provedená změna spočívala pouze v tom, že u každého ze žalobců snížil uloženou pokutu původně ve výši 100.000 Kč na částku 70.000 Kč, ve zbytku rozhodnutí Správy KRNAP potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Žalobci se žalobou ze dne 19. 5. 2023 domáhali přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí a navrhli jeho zrušení.
3. Předně pod bodem II. žaloby podrobně popsali důvody provedení terénních úprav spočívajících ve vybudování cesty. K tomu uvedli, že jsou vlastníky pozemků st. p. č. XA a parc. č. XB, XC, XD, XE v katastrálním území xx (všechny dále uváděné pozemky i stavby jsou v katastrálním území xx). Na pozemku parc. č. XA stojí stavba čp. XF, kterou se rozhodli rekonstruovat. Za tím účelem získali souhlas příslušného stavebního úřadu s provedením stavby. Ten stojí mimo jiné na závazném stanovisku Správy KRNAP, v němž byl vyjádřen souhlas příjezdu ke stavbě na nově vytvořené dočasné cestě přes pozemky p. č. XB, XC, XE a XD.
4. Před zahájením realizace stavebního záměru vyšlo najevo, že správním orgánem předpokládaný přístup z pozemku p. č. XB na pozemky p. č. XC, XE a XD není možné bez dalších terénních úprav zajistit. Navíc k zajištění takového přístupu by bylo nutné provést masivní terénní úpravy, protože svah je zde velice strmý. Rozsáhlá terénní úprava by byla nutná i v případě, že by byla realizována jen jako částečná ve správním orgánem dovoleném rozsahu na pozemcích p. č. XG a XB. Plocha pozemku p. č. XG totiž vznikla jako navážka provedená na stráni, vybudovaná přibližně před 50 lety jako vodorovná plocha v jinak velice strmém o svahu, což vytváří terénní schod vůči navazujícímu pozemku p. č. XB pod ním. Žalobci museli následně zvažovat, jak vzniklou situaci co nejlépe vyřešit. Z možných variant zvolili méně zásahovou a bezpečnější možnost napojit pozemek p. p. č. XG na pozemek p. č. XB sjížděním na samotném jižním okraji pozemku p. č. XG, v sousedství louky ve vlastnictví společnosti ZEMEX, spol. s r. o., a úzkým pásem přesahujícím na pozemek p. č. XH. I zde bylo nutné vybudovat dočasné zpevnění relativně nižší navážkou kameniva položeného na geotextilií. Dle žalobců se jedná o nejmenší zásah ze všech potenciálních variant, neboť spojuje praktické možnosti a současně ohled na vlastníky blízkých chalup a především je vratný do původního stavu. Připustili, že tato dočasně zbudovaná cesta jde po hranici, resp. částečně za hranici pozemků uvedených ve stanovisku KRNAP, tedy částečně na pozemcích p. č. XCH, XI a XJ, avšak jen v míře minimálně nezbytné pro technickou realizaci bezpečného přístupu pro příjezd k objektu stavby.
5. Žalobci uvedli, že se museli vypořádat s neúplností předepsaného způsobu příjezdu, protože stanovený příjezd byl buď fakticky neuskutečnitelný, anebo zcela nevhodný z hlediska enormního rozsahu potřebných terénních úprav a nevratných změn na zahrnutých pozemcích. Jediným jejich motivem tak bylo realizovat proveditelné řešení, které bude z hlediska přírody nejméně zásahové. Byli v dobré víře, že pokud zvolí řešení, které je rozumné, tedy fakticky uskutečnitelné, a které přitom z hlediska ochrany

přírody a krajiny bude představovat menší zásah, budou se pohybovat v intencích aprobeace správního orgánu I. stupně. Svůj postup označili za nikoliv svévolný, nýbrž vyjadřující snahu o respektování stanoviska správního orgánu. Za účelem naplnění závazného stanoviska správního orgánu zabezpečili příjezd po určené soukromé cestě na pozemku p. č. XK ve spoluvlastnictví majitelů okolních rekreačních objektů a složili finanční depozit ve výši 70 tis. Kč v jejich prospěch jako záruku za obnovení této cesty do původního stavu po dokončení stavby, V souladu se stanoviskem pokračovali z cesty na pozemku p. č. XK dále na pozemek p. č. XG a také pro dopravu využívají pozemky určené v závazném stanovisku p. č. XB, XC, XE a XD.

6. Žalobci mají zato, že se stali obětí přístupu správních orgánů, který je jednostranný, formalistický a nedokáže vyvažovat různé společenské zájmy a přihlížet ke složitější realitě. Žalobci sami mají přirozený zájem na nenarušeném přírodním okolí své chalupy. Konají v zájmu menších zásahů do přírody a v zájmu zajištění bezpečné dopravy k probíhající rekonstrukci. Uznávají významné zájmy, které jsou chráněny ze strany správního orgánu I. stupně, a s těmito zájmy v zásadě souzní. Žádají však, aby tyto zájmy nebyly prosazovány ryze formalisticky, nýbrž s přihlédnutím ke všem okolnostem.
7. Žalobci zdůraznili, že ve střetu veřejného zájmu na ochraně vlastnictví na straně jedné a veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny na straně druhé je nutné uplatnit princip proporcionality. Žalobci akceptovali požadovaná omezení a vynaložili zvýšené náklady, potřebují však reálný přístup potřebné techniky. Učinili opatření, aby příroda a krajina trvale neutrpěly. Položením geotextilie a po dokončení stavby dočasné a odstranitelné cesty bude moci být louka uvedena do původní podoby a během několika let místo zaroste luční trávou. Místo bude oseto předepsanou místní luční směsí, resp. mulčováno místním senem, a zůstane bez jakýchkoli trvalých stop zásahu. Veškerá zpevnění a navážky zbudované účastníkem řízení budou po dokončení stavby odstraněny.
8. Žalobci uvedli, že se snažili maximálně respektovat vydané kladné stanovisko Správy KRNAP k rekonstrukci a jsou si vědomi, že základ posuzování zákonnosti rozhodnutí napadeného touto žalobou (ve věci přestupku spočívajícího v neplnění uloženého opatření) stojí z velké části (ale nikoliv v plném rozsahu) na otázce legality předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2022, čj. MZP/2022/550/552, o uložení povinnosti navrátit pozměněnou část přírody do původního stavu. Mají zato, že se dostali do patové situace. Pokud by se bezvýhradně podřídili dřívějšímu (žalobou) napadenému rozhodnutí o uložení opatření k nápravě, bylo by zcela zablokováno pokračování realizace stavebního záměru, který již byl pravomocně aprobeován stavebním úřadem. Na místě by zůstala nepoužitelná, zcela rozestavěná stavba bez střechy, vystavená meteorologickým jevům, a to pravděpodobně po dobu mnoha let, protože jiná další věcná řešení, která se žalobci již v předstihu pokoušeli se Správou KRNAP komunikovat, byla odmítána. Došlo by tak k úplnému zablokování současného stavu. Bezmezné následování způsobu přístupu ke stavbě, jak ho nastínil správní orgán I. stupně v závazném stanovisku k realizaci stavebního záměru, by také vedlo k mnohem většímu zásahu do přírody. Uložené opatření k nápravě, ani rozhodnutí o přestupcích tuto realitu vůbec nereflektují.
9. V bodě III. žaloby žalobci namítli absenci společenské škodlivosti svého jednání. Uvedli, že v odvolání poukazovali na to, že pro zřízení přístupu správní orgán I. stupně připustil na některých pozemcích provedení dočasných terénních úprav, které by evidentně byly podstatně rozsáhlejší a obtížněji vratitelné do původního stavu, než řešení, kterým se žalobci mírně odchýlili. Provedená odchylka je pouze částečná, takže v podstatném

rozsahu konali v souladu se závazným stanoviskem správního orgánu a v souladu se souhlasem stavebního úřadu s provedením stavby. Svým postupem zabránili většímu zásahu do přírody, než kdyby přesně následovali vytýčení závazným stanoviskem správního orgánu I. stupně.

10. Žalobci připomněli, že za provedení této odchylky již byli potrestáni. V aktuální věci jsou trestáni za to, že uvedenou odchylku neodstranili a neuvedli dotčené pozemky do původního stavu. Ovšem pak by stále platilo, že by mohli realizovat variantu určenou správním orgánem a ve výsledku by se pak stal zásah do přírody podstatně větší. Proto žalobci dovozují, že s ohledem na zmíněné okolnosti se vytýkané jednání vyznačuje nízkou společenskou škodlivostí. Označili proto za nesprávné hodnocení žalovaného na str. 5 napadeného rozhodnutí, že „*nešlo tedy o situaci, že by opatření nebyli schopni provést z důvodu jejich nerealizovatelnosti, náročnosti, časové tísně apod.; šlo o zcela zjevný úmysl neřídit se vydaným správním aktem a postupovat nezákonně za účelem užívání cesty a pokračování stavby*“. Žalobci jsou přesvědčeni, že zřízená dočasná cesta, která je jen o jednu třetinu delší, a představuje jen relativně povrchovou úpravu za použití geotextilie, je menším zásahem do přírody než přístup stanovený správním orgánem, který by byl kratší, ale terénní úpravy by zasahovaly do několikanásobně větší hloubky. Podstatou této odvolací námítky se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval a dostatečně ji nevypořádal.
11. Žalobci vyslovili nesouhlas s argumentací žalovaného, že realizují stavební úpravy ve větším rozsahu, než odpovídá částečné rekonstrukci objektu, a že nepostupují podle schválené stavební dokumentace. Především však toto tvrzení nemění nic na podstatě věci. Ze závazného stanoviska jasně plyne možnost terénních úprav na stanovených pozemcích za účelem přístupu k objektu, stejně jako že skutečná realizace tohoto přístupu včetně dovolených terénních úprav by byla skutečně masivní. Pak je opravdu nezbytné vážít tento aprobovaný záměr a jeho reálné důsledky s řešením nalezeným žalobci, které je k přírodě šetrnější a chrání ji lépe. Žalovaný sice konstatoval, že „*odvolatelé nedisponují odbornými znalostmi ani pravomocí k rozhodování o přijatelnosti terénních úprav či jiných zásahů z hlediska zákona o ochraně přírody a krajiny*“, ale on sám ani orgán I. stupně komparaci důsledků dovoleného záměru a realizovaného záměru neprovedl. Opodstatněnost odvolacích námitek žalobců tak ve skutečnosti řádně neposoudil.
12. Žalobci uvedli, že v odvolání namítali, že při zohlednění skutečných důsledků je nutné vzít v potaz, že předmětná cesta zajistila dočasný přístup k pozemku a stavbě nacházejících se v zastavěném území města podle územního plánu. Jiný přístup neexistuje. Přitom jde o zónu soustředěné zástavby tvořenou cca deseti různými rekreačními objekty v bezprostřední blízkosti a desítkami dalších staveb nedaleko. Stavba žalobců je poslední v řadě, takže je poznamenána bezprostřední hranicí zastavěného území. Dočasná cesta zřízená žalobci vede na samé hraně zastavěného území, což je nepochybně relevantní faktor. Žalovaný tuto námítku nevzal v potaz a Žalobci uvedli, že v odvolání také poukázali na to, že celkové uspořádání a vzezření okolí je silně poznamenáno lidskou činností. V daných teritoriálních podmínkách se jeví rozsáhlá a opakovaná sankční aktivita správního orgánu jako nepřiměřeně přísná. Z běžných leteckých snímků, např. na www.mapy.cz, je patrné, jak je celá plocha okolních luk brázděna koly traktoru, neboť louky je nutné udržovat. Nicméně je na místě také

připustit zřízení použitelné dočasné cesty za účelem rekonstrukce existující budovy, která je navíc součástí zastavěného území.

13. Žalobci uvedli, že v odvolání poukázali i na to, že přilehlý pozemek p. č. XG (o výměře 669 m²) je podle územního plánu trvale plochou dopravní infrastruktury. I v tomto kontextu se jim jeví právní eskalace kolem dočasně vytvořené cesty v mnohonásobně menší ploše pro účely závozu stavební techniky a materiálu jako nepřiměřená. Také pohled na letecký snímek Františkova (část obce Rokytnice n. J.) prokazuje nespočet různých, dokonce trvalých cest v lokalitě, v jejichž kontextu se provedená dočasná cesta účastníka řízení jeví jako marginální. Ani tyto námitky žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal.
14. práva na svobodný přístup k informacím dvě rozhodnutí Správy KRNP, kterými byly uloženy pokuty 80 tis. Kč a více za zásah do ochrany přírody a krajiny, z nichž vyplývá značný nepoměr postihu k tíži žalobců vůči jiným případům. Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2020, zn. KRNP 03626/2020, byla uložena pokuta 300 tis. Kč za vytvoření nové trvalé komunikace o šířce 3 - 4 metry a délce cca 100 metrů, čímž došlo ke zničení minimálně 100 trsů zvláště chráněného druhu rostliny, zničení lučního stanoviště. Rozhodnutím zn. KRNP00749/2022 došlo k uložení pokuty 80 tis. Kč za provedení terénních úprav a nevratné zničení stanoviště horské sečené louky o ploše cca 200 m².
15. Toto jsou jediná dvě rozhodnutí za posledních 5 let, v nichž byla fyzické osobě Správou KRNP pravomocně uložena pokuta za přestupek na úseku ochrany přírody a krajiny vyšší než 80 tis. Přitom v souvislosti s žádným z nich nedošlo k uložení opatření povinnosti odstranit terénní úpravy, rozhodnutí o dodatečném povolení, či uložení pokuty za neodstranění úprav. Žalobci mají proto zato, že v jejich případě jsou správní orgány nepřiměřeně striktní. Dochází i k opakovanému ukládání pokut oběma žalobcům. Když už správní orgán aplikuje ustanovení o spolupachatelství, měl by dvojnásobně zohlednit ve výši pokuty a přihlédnout k jejímu faktickému načítání. Vždyť je realizován jeden jediný společný záměr a v pozici nositelů společného jmění manželů tíhu jednoho současně nese i druhý, čímž se tato situace významně odlišuje od běžných případů spolupachatelství.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
17. V reakci na žalobní námitky, konkrétně k absenci společenské škodlivosti přestupku, k tomu, že ponechání zbudovaných terénních úprav nemá pro přírodní prostředí nepoměrně závažnější důsledky než ty, které by nastaly v případě postupu stanoveném orgány ochrany přírody, a že se napadené rozhodnutí dostatečně nevypořádalo s příslušnou odvolací námitkou, žalovaný uvedl, že se se uvedenou problematice věnoval na str. 5 a 7 rozhodnutí. Dle jeho názoru předmětné jednání zjevně vykazuje vysokou společenskou škodlivost, žalobci vědomě porušili veřejné zájmy (říditi se pravomocnými rozhodnutími správních orgánů s cílem zachování pořádku ve veřejné správě, řádně a včas plnit povinnosti uložené v řízení podle o ochraně přírody) a způsobili také prohloubení újmy na přírodním prostředí.
18. Žalovaný dále uvedl, že správní orgány opakovaně poukazovaly na důsledky zbudování terénních úprav, tzn. narušení a zabor cenného lučního ekosystému (biotopu zvláště

chráněného druhu vemeník zelenavý), zejména již v předcházejících řízeních o uložení nápravného opatření a samostatném přestupkovém řízení. Už v závazném stanovisku vydaném k rekonstrukci byli žalobci informováni, že nesmí do těchto lučních stanovišť v bezprostředním okolí rekonstruované nemovitosti nijak zasáhnout, příjezdová trasa byla vymezena mimo tato stanoviště. Již v napadeném rozhodnutí žalovaný poukázal na prohlubování těchto a vznik dalších souvisejících důsledků a rizik vlivem neodstranění úprav a jejich dalšího užívání. Dle jeho názoru však lze z přístupu žalobců usuzovat, že uvedené souvislosti zcela vědomě ignorují.

19. K námitce, že v rámci odvolacího řízení nebyly dostatečně vypořádány i související námitky, jmenovitě, že lokalita je pozměněna lidskou činností a že pozemky v okolí nemají přírodní hodnotu, žalovaný uvedl, že námitky směřovaly ke zpochybnění závěru, že je nutné úpravy odstranit, neboť ten podle žalobců dostatečně nezohledňuje princip proporcionality. Uvedl, že se v napadeném rozhodnutí věnoval důvodům, pro které trvá potřeba odstranění terénních úprav, a vyjádřil se také tak, že řádné vyhodnocení dotčených zájmů proběhlo v povolovacím procesu záměru rekonstrukce nemovitosti (příjezd byl určen právě přes tyto méně hodnotné plochy).
20. Žalovaný dodal, že námitky k výši pokuty byly vypořádány v příslušné části rozhodnutí na str. 7, porušení zásady rovnosti namítáno nebylo.

IV. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
22. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobci jsou stavebníky, kteří rekonstruují objekt (roubenku) na pozemku p. č. XA v obci xxx, katastrálním území xx (dále v textu uváděné pozemky, příp. stavby, se všechny nacházejí v uvedeném katastrálním území). Správa KRNAP k ohlášené rekonstrukci roubenky vydala dne 3. 3. 2021 závazné stanovisko pod čj. KRNAP 01131/2021, v němž uvedla, že přístup má být řešen sjezdem z nepevněné cesty nad objektem před parkovištěm na pozemku p. č. XG, terénní úpravy typu zbudování cesty nebyly povoleny.
23. Správa KRNAP na jaře 2021 zjistila, že žalobci v souvislosti s přestavbou rekreačního objektu provedli nepovolené terénní úpravy na pozemcích p. č. XJ, XB, XCH, XH, XL a XI. Úpravy spočívaly ve zřízení šterkové cesty na pozemcích p. č. XJ, XCH, XH a XI, vytvoření sjezdu z komunikace na pozemcích p. č. XL, XJ a XH, a umístění navážek z terénních úprav na pozemcích p. č. XB a XL. Stavbou cesty bylo poškozeno chráněné přírodní stanoviště 6520 (Horské sečené louky) v kvalitě I, které je předmětem ochrany Evropsky významné lokality Krkonoše a soustavy NATURA 2000. Na pozemcích, přes které vede nová cesta (konkrétně p. č. XH a XJ), jsou přitom evidovány nálezy zvláště chráněné rostliny vemeníku zelenavého. Provedením zmíněných úprav byl porušen zákaz uvedený v § 16 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody, tzn. zákaz na území národních parků mimo zastavitelné území obcí a zastavěné plochy provádět terénní úpravy a odstraňovat svrchní vrstvu půdy.

24. Správa KRNAP rozhodla ve smyslu ustanovení § 86 odst. 1 zákona o ochraně přírody, že uvedení pozemků do původního stavu je možné a účelné, a rozhodnutím ze dne 14. 3. 2022, čj. KRNAP 02234/2022, uložila žalobcům povinnost navrátit pozměněnou část přírody do původního stavu a k tomu stanovila konkrétní podmínky. Toto rozhodnutí v odvolacím řízení Ministerstvo životního prostředí svým rozhodnutím ze dne 9. 6. 2022, čj. MZP/2022/550/552, pouze formulačně zpřesnilo ve výrokové části a v ostatním rozhodnutí Správy KRNAP potvrdilo. Opatření vedoucí k obnovení původního stavu pozemků měla být žalobci provedena do 30. 5. 2022, resp. do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
25. Přípisem ze dne 18. 7. 2022, čj. KRNAP 06298/2022/01, byli žalobci Správou KRNAP upozorněni na skutečnost, že jsou povinni uloženou povinnost splnit do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a že rozhodnutí Ministerstva životního prostředí nabylo právní moci dne 24. 6. 2022, a současně jim bylo sděleno, že povinnost provést opatření k nápravě platí bez ohledu na podání správní žaloby. Byli upozorněni i na to, že nesplnění povinností uvedení do původního stavu zakládá samostatný přestupek.
26. Dne 14. 10. 2022 provedla Správa KRNAP šetření na místě a pořídila fotodokumentaci aktuálního stavu pozemků (viz fotografie pod čj. KRNAP 07156/2022). S ohledem na zjištění, že s uloženými opatřeními nebylo započato, oznámila Správa KRNAP žalobcům přípisem ze dne 17. 10. 2022, čj. KRNAP 09296/2022, zahájení společného řízení o přestupku podle § 87 odst. 3 písm. e) zákona o ochraně přírody.
27. Dne 21. 11. 2022 vydala Správa KRNAP rozhodnutí čj. KRNAP 10476/2022, kterým byla každému ze žalobců uložena pokuta ve výši 100.000 Kč za přestupek podle § 87 odst. 3 písm. e) zákona o ochraně přírody, spočívající v neprovedení opatření k nápravě, uložených jim podle ustanovení § 86 odst. 1 téhož zákona rozhodnutím Správy KRNAP ze dne 14. 3. 2022, čj. KRNAP 02234/2022, ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí čj. MZP/2022/550/552 ze dne 9. 6. 2022. Správa KRNAP v rozhodnutí konstatovala, že lhůta k provedení opatření uplynula dne 25. 7. 2022, avšak že s uloženými opatřeními žalobci ani nezačali a že naopak pokračují ve stavbě rekreačního objektu a cesta je pravděpodobně nadále užívána stavební technikou. Trvání protiprávního stavu má negativní vliv na zvláště chráněné území. Výši uložené pokuty zdůvodnila Správa KRNAP vysokou závažností a společenskou škodlivostí přestupkového jednání (značný význam zákonem chráněného zájmu, úmysl jednat protiprávně, cennost dotčené části přírody a prohlubování újmy) a nutností preventivního působení vůči dalším osobám.
28. Proti uvedenému rozhodnutí podali žalobci odvolání a v odvolacím řízení žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím částečně změnil výrok rozhodnutí Správy KRNAP, a to tak, že u každého ze žalobců snížil uloženou pokutu původně ve výši 100.000 Kč na částku 70.000 Kč. Ve zbytku rozhodnutí Správy KRNAP potvrdil.
29. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 9. 6. 2022, čj. MZP/2022/550/552, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí Správy KRNAP ze dne 14. 3. 2022, čj. KRNAP 02234/2022, kterým byla žalobcům uložena povinnost navrátit pozměněnou část přírody do původního stavu a k tomu stanoveny konkrétní podmínky, napadli žalobci žalobou u zdejšího krajského soudu. Žaloba byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2023, čj. 30 A

52/2022-67. Kasační stížnost proti uvedenému rozsudku následně jako nedůvodnou zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 1. 2. 2024, čj. 6 As 226/2023-33.

30. Krajský soud posoudil žalobu v mezích jejího rozsahu a uplatněných žalobních důvodů.

31. Ustanovení § 87 odst. 3 písm. e) zákona o ochraně přírody stanoví, že *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neuvede poškozenou část přírody chráněnou dle tohoto zákona do původního stavu nebo nesplní opatření k nápravě tohoto stavu podle § 86 či přiměřená náhradní opatření podle § 67 odst. 4.*

32. Dle odstavce 4 téhož ustanovení lze za přestupek podle odstavce 3 uložit pokutu do 100.000 Kč, jde-li o přestupek.

33. Ustanovení § 86 je nazvané Odstranění následků neoprávněných zásahů a stanoví, že

(1) Kdo poškodí, zničí nebo nedovoleně změní části přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, je povinen navrátit ji do původního stavu, pokud je to možné a účelné. O možnosti a podmínkách uvedení do původního stavu rozhoduje orgán ochrany přírody.

(2) Jestliže uvedení do původního stavu není možné a účelné, může orgán ochrany přírody uložit povinnému, aby provedl přiměřená náhradní opatření k nápravě. Jejich účelem je kompenzovat, byť jen zčásti, následky nedovoleného jednání.

(3) Uložení povinnosti uvedení do původního stavu či náhradního opatření není dotčena povinnost náhrady škody podle jiných předpisů ani možnost postihu za přestupek nebo protiprávní jednání či trestný čin.

34. V prvním žalobním bodě žalobci velmi podrobně popsali důvody provedení předmětných terénních úprav, přičemž zejména akcentovali, že se museli vypořádat s neúplností předepsaného způsobu příjezdu, protože stanovený způsob byl buď fakticky neuskutečnitelný, anebo zcela nevhodný z hlediska enormního rozsahu potřebných terénních úprav a nevratných změn na zahrnutých pozemcích a že jediným jejich motivem tak bylo realizovat proveditelné řešení, které bude z hlediska přírody nejméně zásahové. Mají zato, že se stali obětí přístupu správních orgánů, který je jednostranný, formalistický a nedokáže vyvažovat různé společenské zájmy a přihlížet ke složitější realitě. Zdůraznili rovněž, že se snažili maximálně respektovat vydané kladné stanovisko Správy KRNAP k rekonstrukci.

35. Krajský soud předně připomíná, že Správa KRNAP rozhodla ve smyslu ustanovení § 86 odst. 1 zákona o ochraně přírody, že uvedení pozemků do původního stavu je možné a účelné a rozhodnutím ze dne 14. 3. 2022, čj. KRNAP 02234/2022, uložila žalobcům povinnost navrátit pozměněnou část přírody do původního stavu a k tomu stanovila konkrétní podmínky a povinnosti (odstranění nově vytvořené cesty a vrácení svahu do původního profilu, konkrétní úpravu povrchu po odstranění cesty, termín uvedení části pozměněné přírody do původního stavu, atd.). Toto rozhodnutí bylo rozhodnutím Ministerstva životního prostředí jako odvolacího orgánu ze dne 9. 6. 2022, čj. MZP/2022/550/552, pouze formulačně zpřesněno ve výrokové části a v ostatním potvrzeno.

36. Posledně zmíněné rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 9. 6. 2022, napadli žalobci žalobou u zdejšího krajského soudu. Ta byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2023, čj. 30 A 52/2022-67, a kasační stížnost proti uvedenému rozsudku následně zamítnuta Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 1. 2. 2024,

čj. 6 As 226/2023-33. Předmětem řízení v těchto soudy již projednaných věcech bylo to, zda žalobci realizací dočasné přístupové cesty k rekonstruované stavbě překročili rámec uděleného povolení a jaká opatření bylo možné uložit k nápravě takového zásahu do krajiny a jsou-li účelná. Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že správní orgány také dostatečně prokázaly, že žalobci vybudovali dočasnou přístupovou cestu od sjezdu ze silnice až k rekonstruované stavbě, tedy že uložená opatření k nápravě se shodovala s tím, co způsobili; a že účelnost uložených opatření k nápravě vyplývá z povahy věci, neboť šlo o zřízení toliko dočasné přístupové cesty, tedy návrat území do původního stavu tak byl namístě. Nejvyšší správní soud tak potvrdil, že žalobcům správní orgány důvodně uložily opatření k nápravě, která odpovídala zásahu do krajiny, za který byli zodpovědní.

37. I žalobci sami jsou si vědomi, že pro posouzení zákonnosti rozhodnutí ve věci přestupku nyní napadeného žalobou spočívající v neplnění uložených opatření je základem (uvedli, že z velké části, nikoliv však v plném rozsahu) otázka legality zmíněného rozhodnutí o uložení povinnosti navrátit pozměněnou část přírody do původního stavu. Tato otázka tedy již byla i soudně přezkoumána a opatření k nápravě uložená žalobcům rozhodnutím Správy KRNAP ze dne 14. 3. 2022 ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 9. 6. 2022 shledána zákonnými.
38. Žalobci i nyní v žalobě mimo jiné argumentují, že povolený přístup k rekonstruované stavbě byl fakticky neuskutečnitelný, objektivně nesplnitelný nebo zcela nevhodný z hlediska rozsahu potřebných úprav a nevratných změn na pozemcích, že jej nebylo možné bez dodatečných terénních úprav zajistit, že zvolili odlišnou a přírodu méně zasahující možnost, že byli v dobré víře, že pokud realizují řešení, které je rozumné a které bude představovat menší zásah do krajiny, že se budou pohybovat v mezích uděleného povolení, že se dopustili pouze určité změny oproti závaznému stanovisku, což vedlo k reálnému provedení a ke snížení míry dočasného zásahu do krajiny.
39. Tato argumentace se však v řízení o uložení pokuty za nesplnění uložených opatření k nápravě míjí s podstatou věci, neboť to, že při zbudování předmětné dočasné přístupové cesty žalobci překročili rámec uděleného povolení a že opatření bylo možné uložit k nápravě takového zásahu do krajiny a že byla účelná, již byla správními orgány pravomocně uzavřena a zákonnost jejich rozhodnutí o uložení povinnosti navrátit pozměněnou část přírody do původního stavu byla přezkoumána i soudem. Argumentace žalobců o potřebě odlišné a ve vztahu k přírodě méně zásahové přístupové cesty oproti schválené variantě je proto v nynějším řízení zcela irelevantní. Taková argumentace měla místo a měla být uplatněna v příslušných povolovacích řízeních. I vyhodnocení dotčených zájmů, tj. žalobci zmiňovaný princip proporcionality, musel být uplatněn již v rámci povolovacího procesu záměru. Pokud správní orgány pravomocně stanovily určité podmínky, bylo povinností žalobců je respektovat, nikoliv se od nich odchýlit pouze proto, že dle jejich názoru byla jiná varianta dočasné přístupové cesty jednodušší, vhodnější či šetrnější k přírodě. Není možné aprobovat postup, při kterém stavebníci při realizaci stavby, resp. rekonstrukce stavby, nedodrží stanovené podmínky a sami ze své vůle si je změň. Postup správních orgánů v nyní řešené věci (tj. přestupkovém řízení) proto nelze označit za ryze formalistický a nepřihlížející ke všem okolnostem.
40. V dalším okruhu žalobních námitek žalobci namítali absenci společenské škodlivosti svého jednání. Uvedli, že pro zřízení přístupu správní orgán připustil na některých

pozemcích provedení dočasných terénních úprav, které by však byly rozsáhlejší a obtížněji vratitelné do původního stavu, než řešení, kterým se jen „mírně odchýlili“, a že v podstatném rozsahu konali v souladu se závazným stanoviskem správního orgánu a v souladu se souhlasem stavebního úřadu s provedením stavby. Současně připomněli, že za provedení této odchylky již byli potrestáni a že nyní jsou trestáni za to, že uvedenou odchylku neodstranili a dotčené pozemky neuvedli do původního stavu. Z uvedeného dovozují, že jim vytýkané jednání se vyznačuje nízkou společenskou škodlivostí, neboť zřízená dočasná cesta je menším zásahem do přírody než přístup stanovený správním orgánem. Žalovanému současně vytkli, že podstatou této odvolací námítky se v napadeném rozhodnutí nezabýval a dostatečně ji nevypořádal.

41. Tento žalobní bod navazuje na předchozí obsáhlou argumentaci sporující samotné povolení dočasných terénních úprav správním orgánem (jejich vhodnost, resp. proveditelnost) a žalobci akcentující nutnost provést dočasné terénní úpravy odlišně od tohoto povolení. Jak již bylo uvedeno shora, tato otázka mohla být řešena (a tato argumentace žalobců měla místo) v příslušných povolovacích řízeních. Pokud správní orgány pravomocně stanovily určité podmínky, bylo povinností žalobců je respektovat, nikoliv se od nich odchýlit a sami si je změnit. Posouzení toho, zda je žalobci zbudovaná dočasná cesta k rekonstruované stavbě menším zásahem do přírody, než správním orgánem povolený a stanovený přístup, žalobci nejsou oprávněni kvalifikovaně provést, neboť nejsou odborníky na posuzování takového zásahu z hlediska zákona o ochraně přírody. Jejich mnohokrát opakované stanovisko, že zvolili odlišnou a přírodu méně zasahující variantu, tak nepřesahuje rovinu jejich vlastního tvrzení bez relevantních podkladů.
42. Krajský soud nemůže přisvědčit názoru žalobců, že jejich protiprávní jednání vykazuje nízkou společenskou škodlivost, naopak se ztotožňuje s názorem žalovaného, že závažnost a společenská škodlivost předmětného jednání jsou poměrně vysoké. Žalobci se totiž vědomě neřídili pravomocnými rozhodnutími správních orgánů a řádně a včas nesplnili povinnosti uložené jim ve správním řízení podle zákona o ochraně přírody (tj. porušili zákonem chráněný zájem řídit se pravomocnými rozhodnutími orgánů veřejné moci), přičemž nerespektováním uložených opatření k nápravě zároveň způsobili prohloubení újmy na přírodním prostředí, čímž došlo i k porušení zákonem chráněného zájmu na ochraně přírody a krajiny (zachování cenných lučních ekosystémů v rámci přírodních stanovišť dle podmínek ochrany území a zásad péče o zvláště chráněné území). Zřízením předmětné dočasné cesty totiž došlo nejen k porušení zákona, ale také k poškození přírodního stanoviště 6520 Horské sečené louky v kvalitě I, předmětu ochrany evropsky významné lokality Krkonoše a Krkonošského národního parku. Přitom odstraněním cesty dle opatření k nápravě by mohlo postupně dojít k obnově lučního ekosystému.
43. Není pravdou, že by žalovaný tuto odvolací námítku nevypořádal. V odůvodnění svého rozhodnutí totiž poukázal na význam následku přestupku spáchaného žalobci, i na to, že v důsledku neprovedení opatření (odstranění cesty) se prohloubila újma způsobená součástí zvláště chráněného území, tj. cennému lučnímu ekosystému (viz strana 5 a 6 rozhodnutí). Uvedl, že se zvýšila míra narušení a degradace lučního porostu v rámci přírodního stanoviště, a to vlivem přetrvávající změny přírodních poměrů, souvisejícího rizika šíření nepůvodních či invazních druhů apod. I méně rozsáhlá narušení lučních porostů v okrajových částech ekosystémů jako v řešeném případě vedou ve svém

kumulativním důsledku k výraznému úbytku a degradaci cenných porostů v měřítku celého národního parku, což je v rozporu s principy jeho ochrany. Nutno souhlasit i s tím, že orgány ochrany přírody musí takovému narušení důsledně bránit a trvat na dodržování stanovených pravidel.

44. Žalovaný dále uvedl (a krajský soud ve správním spise ověřil), že správní orgány žalobce opakovaně upozorňovaly na důsledky jimi zbudovaných terénních úprav, tzn. narušení a zábor cenného lučního ekosystému (biotopu zvláště chráněného druhu vemeník zelenavý), a to již v řízení o uložení nápravných opatření a v dalším řízení přestupkovém. Navíc již v závazném stanovisku vydaném k předmětné rekonstrukci byli žalobci informováni, že nesmí do těchto lučních stanovišť v bezprostředním okolí rekonstruované nemovitosti nijak zasáhnout a příjezdová trasa byla vymezena mimo tato stanoviště.
45. Z uvedeného je tak zřejmé, že žalobcům vytýkané jednání nevykazuje jen nízkou společenskou škodlivost, ale naopak poměrně vysokou. Samotné tvrzení žalobců, že se svým řešením jen „mírně odchýlili“ od závazného stanoviska správního orgánu a souhlasu stavebního úřadu s provedením stavby nemůže jejich protiprávní jednání nijak ospravedlnit a rozhodně nijak nesnižuje způsobený následek spočívající v újmě způsobené součástí zvláště chráněného území (cennému lučnímu ekosystému) a její prohloubení vlivem neodstranění terénních úprav a jejich dalšího užívání. Pokud současně připomněli, že za provedení této „odchylky“ již byli potrestáni a že nyní jsou trestáni za to, že uvedenou odchylku neodstranili a dotčené pozemky neuvedli do původního stavu, pak nutno uvést, že nezákonný stav a neplnění povinností plynoucích z pravomocných rozhodnutí nemohou správní orgány tolerovat. Postup, při kterém se dalším uložení sankce vynucuje splnění již předtím uložené povinnosti, je žádoucí a zcela v souladu se zákonem.
46. V tomto žalobním bodě žalobci namítali, že se žalovaný nevypořádal s dalšími jejich odvolacími námitkami, konkrétně že bylo nezbytné vážít aprobebovaný záměr a jeho reálné důsledky s jimi nalezeným řešením, které je k přírodě šetrnější a chrání ji lépe, a že správní orgány komparaci důsledků dovoleného záměru a realizovaného záměru neprovedly.
47. Tato námitka opět směřovala ke zpochybnění rozhodnutí o uložení povinnosti navrátit pozměněnou část přírody do původního stavu, tedy ke zpochybnění závěru, že zbudované terénní úpravy je nutné odstranit. Žalovaný k odvolacím námitkám vztahujícím se k vybudování předmětných terénních úprav výslovně uvedl, že byly vypořádány již v dřívějších rozhodnutích v řešené věci (viz strana 5 rozhodnutí). Na straně 6 rozhodnutí pak dále uvedl, že ani na něm není posuzovat technické parametry přístupových tras a hledat vyhovující řešení pro účely předmětné stavby, že řešení mělo být žalobci předem řádně projednáno s orgánem ochrany přírody. Zdůraznil, že provedení předmětných terénních úprav je v rozporu se zákonem, se zněním závazného stanoviska a je z pohledu ochrany přírody neakceptovatelné.
48. Žalovaný se tak k této odvolací námitce mířící mimo předmět samotného přestupkového řízení vyjádřil zcela dostatečně. V tomto řízení pak rozhodně neměl ani povinnost provádět „komparaci důsledků dovoleného záměru a realizovaného záměru“, jak požadovali žalobci.

49. Krajský soud dodává a opakuje, že to, že při zbudování předmětné dočasné přístupové cesty žalobci překročili rámec uděleného povolení, že bylo možné uložit opatření k nápravě takového zásahu do krajiny a že byla účelná, již bylo správními orgány pravomocně uzavřeno a zákonnost jejich rozhodnutí o uložení povinnosti navrátit pozměněnou část přírody do původního stavu byla přezkoumána i soudem. Předmětem nynějšího přestupkového řízení již nemohlo být, zda byly možné jiné (dle žalobců šetrnější vůči přírodě) dočasné přístupy k rekonstruované stavbě, jelikož jím je pouze to, zda respektovali rozhodnutí Správy KRNAP ze dne 14. 3. 2022, čj. KRNAP 02234/2022, ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí čj. MZP/2022/550/552 ze dne 9. 6. 2022, a zda provedli jim uložená opatření k nápravě podle ustanovení § 86 odst. 1 zákona o ochraně přírody.
50. K žalobní výhradě, že ani další odvolací námitky dle žalobců žalovaný nevypořádal, konkrétně to, že daná lokalita již je pozměněna lidskou činností, že pohled na letecký snímek dané lokality prokazuje nespočet různých cest (dokonce trvalých), v jejichž kontextu se provedená dočasná cesta účastníka řízení jeví jako marginální, že předmětná dočasná cesta vede na samé hraně zastavěného území a že opakovaná sankční aktivita správního orgánu je proto nepřiměřeně přísná, krajský soud uvádí následující.
51. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou jednotlivou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Správní orgány (ani soudy) tak nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním (byť ve vztahu k obecným soudům) i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43).
52. V posuzované věci žalovaný takovéto povinnosti dostál, neboť reagoval dostatečným a srozumitelným způsobem na všechny zásadní vznesené odvolací námitky týkající se podstaty věci (přestupkového řízení) a dostatečným způsobem vysvětlil svůj názor a závěry o tom, proč bylo jednání žalobců protiprávní, a to v míře závažné a nikoliv marginální (viz shora ke společenské škodlivosti jednání). Věnoval se i důvodům, pro které trvá i nadále potřeba odstranění předmětných terénních úprav (viz zejména strana 5 rozhodnutí), a uvedl, že provedením úprav byl porušen zákaz uvedený v § 16 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody, tzn. zákaz na území národních parků mimo zastavitelné území obcí provádět terénní úpravy a odstraňovat svrchní vrstvu půdy (viz strana 1 a 3 rozhodnutí). Pozemky, na kterých byly úpravy provedeny, se přitom nacházejí na území Krkonošského národního parku. Otázkou výše sankce (tedy i její přiměřenosti s ohledem na konkrétní okolnosti případu) se žalovaný v dostatečné míře zabýval na straně 5 a dále pak na straně 7 a 8 rozhodnutí. Lze dodat, že ani případné podrobnější vypořádání všech těchto námitek by nemohlo přinést žalobcům úspěch ve věci.

53. V posledním žalobním bodě žalobci namítli porušení zásady rovnosti. K tomu poukázali na dvě rozhodnutí Správy KRNAP (rozhodnutí ze dne 20. 4. 2020, zn. KRNAP 03626/2020, a rozhodnutí zn. KRNAP00749/2022), kterými byly uloženy pokuty 300 tis. Kč a 80 tis. Kč za zásah do ochrany přírody a krajiny, z nichž vyplývá nepoměr postihu k jejich tíži. Uvedli, že to jsou jediná dvě rozhodnutí za posledních 5 let, v nichž byla fyzické osobě Správou KRNAP pravomocně uložena pokuta za přestupek na úseku ochrany přírody a krajiny vyšší než 80 tis. Kč a že v souvislosti s žádným z nich nedošlo k uložení opatření povinnosti odstranit terénní úpravy, rozhodnutí o dodatečném povolení, či uložení pokuty za neodstranění úprav.
54. K tomu je nutno zdůraznit, že krajský soud posuzoval porušení konkrétních ustanovení právních předpisů, kterého se dopustili žalobci. Nemá k dispozici vůbec žádné podklady pro to, aby mohl porovnávat okolnosti a závažnost jejich přestupku spáchaného na území Krkonošského národního parku s přestupky jiných osob. Podstatné je, že soud neshledal, že by správní orgány při ukládání sankce v konečném výsledku (viz změna provedená žalovaným) nerespektovaly rozhodovací prostor a pravidla pro ně zákonem vymezená. Odůvodnění výměry sankce, resp. správního trestu, dostalo splnění zákonných požadavků, neboť je zdůvodněna způsobem, který nepřipouští pochybnosti o tom, že odpovídá konkrétním okolnostem tohoto případu. Výši pokut stanovily správní orgány s ohledem na vysokou závažnost jednání žalobců (k tomu viz shora) a dále s ohledem na jejich přístup k věci, když ani přes opakovaná upozornění na skutečnost (a to i v předchozích řízeních s nimi vedenými), že provedením terénních úprav došlo k porušení zákazu a újmě na přírodním prostředí, a po poučení o důsledcích neprovedení stanovených opatření neprojevili snahu situaci řešit a s pracemi na uvedení dotčených pozemků do původního stavu ani nezačali.
55. Pokud je namítáno i to, že v daném případě dochází k opakovanému ukládání pokut oběma žalobcům a že měl správní orgán dvojí postih zohlednit ve výši pokuty a přihlídnout k jejímu faktickému načítání, žalovaný správně uvedl, že každý ze žalobců odpovídá za přestupek sám, neboť jej spáchali společným jednáním, přičemž podíl na společném jednání byl shodný. V daném případě tedy skutečně nejde o dvojí postih, neboť zákon stanoví, že každý ze spolupachatelů odpovídá za společně spáchaný čin (přestupek) tak, jako by ho spáchal samostatně. Jinými slovy řečeno, přestupek společně spáchaný spolupachateli se posuzuje tak, jako by ho každý ze spolupachatelů spáchal sám. To vede k tomu, že každému ze spolupachatelů se přičítá celý rozsah spáchaného činu nevyjímaje z toho ani jeho následek, případně účinek. Každý jednotlivý spolupachatel tak odpovídá i za celou způsobenou škodu a každému z nich se přičítá celý následek. Tresty (sankce) jsou spolupachatelům ukládány v rámci stejných sazeb a při stanovení jejich druhu a výměry se přihlíží k podílu každého z nich na spáchaném přestupku. V daném případě přitom nebylo zjištěno, že by míra, jakou každý ze žalobců přispěl ke společnému protiprávnímu jednání, byla rozdílná, ostatně ani žalobci sami to netvrdí. Tomu tedy odpovídá i stejná výše pokuty uložená každému z nich.
56. Krajský soud uzavírá, že v projednávané věci byl řádně zjištěn její skutkový stav v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, a to tak, že nevznikají žádné pochybnosti o tom, že žalobci se dopustili přestupku dle § 87 odst. 3 písm. e) zákona o ochraně přírody, neboť neprovedli opatření k nápravě uložená jim podle ustanovení § 86 odst. 1 téhož zákona. Krajský soud nemohl přisvědčit žádné ze žalobních námitek, přičemž napadené rozhodnutí shledal za odpovídající zákonným požadavkům.

V. Závěr a náklady řízení

57. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
58. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. února 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu